

Sygn. akt I C 241/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marek Jasiński

Protokolant: Michał Czerwiński

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2019 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko O. D. (1)

o zapłatę

I. zasądza od O. D. (1) na rzecz (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 40 808,21 zł (czterdzieści tysięcy osiemset osiem złotych dwadzieścia jeden groszy) wraz z odsetkami liczonymi od kwot:

1. 39 079,16 zł (trzydzieści tysięcy siedemdziesiąt dziewięć złotych szesnaście groszy) – umownymi, w wysokości dwukrotności ustawowych odsetek za opóźnienie, od 25 października 2017 r. do dnia zapłaty,
2. 1729,05 zł (tysiąc siedemset dwadzieścia dziewięć złotych pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 2 listopada 2017 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od O. D. (1) na rzecz (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 532,92 zł (pięćset trzydzieści dwa złote dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 241/18

UZASADNIENIE

Pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniesionym 2 listopada 2017 r. powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanej O. D. (2) kwoty 40 808,21 zł wraz z odsetkami za opóźnienie (umownymi i ustawowymi) oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

Roszczenie swe powód wywodził z zawartej z pozwaną umowy kredytu z 18 listopada 2016 r. Podniósł, że pozwana nie wywiązała się z ciążącego na niej obowiązku terminowego dokonywania spłaty kredytu. W związku z brakiem zapłaty zaległych rat, powód wypowiedział przedmiotową umowę. Pozwana, mimo wezwania do zapłaty, nie spłaciła wymagalnej wierzytelności.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym wydanym 12 grudnia 2017 r. w sprawie VI Nc-e (...), Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana złożyła sprzeciw, zaskarżając nakaz zapłaty w całości i wnosząc o oddalenie powództwa.

Pozwana podniosła zarzuty braku wymagalności dochodzonego roszczenia, nie udowodnienia go przez powoda tak co do zasady, jak i co do wysokości, nieważności umowy kredytu, braku należytego umocowania osoby występującej w sprawie, braku związania pozwanej postanowieniami umowy w części dotyczącej wysokości, braku wskazania stopy procentowej odsetek, braku wypowiedzenia umowy i braku wymagalności części rat, a także przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

18 listopada 2016 r. pomiędzy (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. (dalej Bank) i O. D. (2) jako kredytobiorcą, została zawarta umowa kredytu konsumpcyjnego gotówkowego w kwocie 40 376,85 zł na okres 84 miesiące. Zgodnie z postanowieniami § 2 ust. 2 umowy, całkowita kwota do spłaty wynosiła 55 399,75 zł.

Spłata kredytu miała nastąpić w terminach i na zasadach określonych w umowie. Raty kredytu były równe i wynosiły 658,89 zł, płatne miesięcznie do 23 dnia każdego miesiąca.

Zgodnie z postanowieniami § 7 umowy, w przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu zobowiązań przez kredytobiorcę, Bank pobierał od kwoty niespłaconych w terminie zobowiązań podwyższone odsetki w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2¹ k.c.

Stosownie do postanowień § 9, Bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia w razie m. in. opóźnienia kredytobiorcy z zapłatą pełnej raty wynikającej z harmonogramu spłat, za co najmniej jeden okres płatności pod warunkiem wezwania kredytobiorcy przez bank do zapłaty zaległości w terminie nie krótszym niż 14 dni roboczych i braku spłaty zaległości w odpowiedzi na to wezwanie we wskazanym przez bank terminie.

dowód: kopia umowy – k. 31 – 33.

W związku z powstaniem zaległości w spłacie, pismem z 6 czerwca 2017 r. Bank wezwał O. D. (2) do zapłaty zaległości w spłacie kredytu w terminie 14 dni, pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytu. Następnie, wobec braku spłaty zaległości, Bank pismem z 27 lipca 2017 r. złożył O. D. (2) oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu i postawieniem, po upływie terminu wypowiedzenia, całego zobowiązania z tytułu umowy kredytu wraz z odsetkami i kosztami, w stan wymagalności.

dowód: kopia wezwań do zapłaty i oświadczenia o wypowiedzeniu wraz z dowodami nadania – k. 34 – 39.

Według stanu na 24 października 2017 r. zadłużenie O. D. (2) w stosunku do (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. z tytułu umowy kredytu wynosiło 40 808,21 zł, w tym niespłacony kapitał 39 079,16 zł, odsetki umowne za korzystanie z kapitału w wysokości 9,45% od 23 marca 2017 r. do 26 września 2017 r. w wysokości 1169,64 zł, odsetki za opóźnienie naliczone od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 14% od 23 marca 2017 r. do 24 października 2017 r. w wysokości 559,41 zł.

dowód: wyciąg z ksiąg banku – k. 27.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zaferowanych przez strony dowodów w postaci wyżej opisanych dokumentów. Ich autentyczność i wiarygodność nie była w toku procesu kwestionowana przez strony, nie budziła również wątpliwości Sądu.

Dowody te miały charakter dokumentów prywatnych, a zatem, zgodnie z przepisem art. 245 k.p.c., stanowiły dowód tego, że osoby, które je podpisały, jednakże, wobec zarzutów podniesionych przez pozwanego, były one wystarczające do dokonania ustalenia powyższego stanu faktycznego. Dotyczy to zwłaszcza wyciągu z ksiąg banku, który wprawdzie, stosownie do przepisu art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tj. Dz. U. z 2015 r., poz. 128),

nie ma w postępowaniu cywilnym charakteru dokumentu urzędowego, lecz dowodu z dokumentu prywatnego, tj. z mocy art. 245 k.p.c., dowodu tego, że osoba, która podpisała dokument złożyła oświadczenie objęte jego treścią, to w okolicznościach niniejszej sprawy, a zwłaszcza biorąc pod uwagę treść zarzutów podniesionych przez pozwanego, były to dokumenty wystarczające do uwzględnienia powództwa. Pozwany bowiem, nie wykazał zasadności żadnych merytorycznych zarzutów przeciwko żądaniu pozwu.

Przed przystąpieniem do oceny kwestii zasadności zarzutów, należy poczynić kilka uwag na temat ciężaru dowodu w procesie cywilnym. Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego (po zmianach wprowadzonych ustawą z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw – Dz. U. nr 43, poz. 189), rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Jest to wyrazem zasady, iż to strony powinny być zainteresowane wynikiem postępowania oraz że to one dysponują przedmiotem postępowania m. in. poprzez powoływanie i przedstawianie Sądowi wybranych przez siebie dowodów.

Zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (orzeczenie Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 1975 r., sygn. akt III CRN 26/75).

Odnosząc powyższe rozważania do okoliczności niniejszej sprawy wskazać należy, że o ile powód przedstawił dowody dla stwierdzenia istnienia i wysokości swojego roszczenia, o tyle pozwany, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. i 232 zd. 1 k.p.c., nie zaoferował Sądowi żadnych dowodów dla wykazania podniesionych w sprzeciwie od nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym zarzutów.

Najdalej idącym zarzutem pozwanej był zarzut nieważności umowy. Pozwana nie wskazała jednak żadnych okoliczności uzasadniających nieważność umowy, w szczególności dotyczących jakiegokolwiek sprzeczności umowy z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa, zasadami współżycia społecznego, czy naturą zobowiązania (art. 58 k.c.). Zarzut ten nie zasługiwał na uwzględnienie.

Brak było również podstaw do uwzględnienia zarzutu przedawnienia roszczeń dochodzonych pozwem. Roszczenie z tytułu udzielonego pożyczki pieniężnej jest dla banku roszczeniem związanym z prowadzoną działalnością gospodarczą, zatem z mocy art. 118 k.c. podlegającej 3-letniemu terminowi przedawnienia. Jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego, roszczenie to stało się wymagalne w terminie 30 dni od doręczenia pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy datowanego na 27 lipca 2017 r. Wymagalność roszczenia, a w konsekwencji początek biegu terminu przedawnienia ustalić należy więc na połowę sierpnia 2017 r. Pozew wniesiony został do Sądu 2 listopada 2017 r., zatem przed upływem terminu przedawnienia.

Zgodnie z przepisem art. 69 ust. 1 Prawa bankowego, Przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Roszczenie powoda o zapłatę kwoty niespłaconego kredytu, wraz z umownymi odsetkami za korzystanie

z kapitału, a także za opóźnienie oraz opłatami i prowizjami, znajduje oparcie w tym przepisie, zatem powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, uznając pozwaną za stronę przegrywającą proces w całości, a w konsekwencji zobowiązaną do zwrotu powodowi na jego żądanie celowych kosztów dochodzenia swoich praw, na które złożyły się opłata sądowa od pozwu w wysokości 511 zł, koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz koszty poświadczeń notarialnych dokumentów.